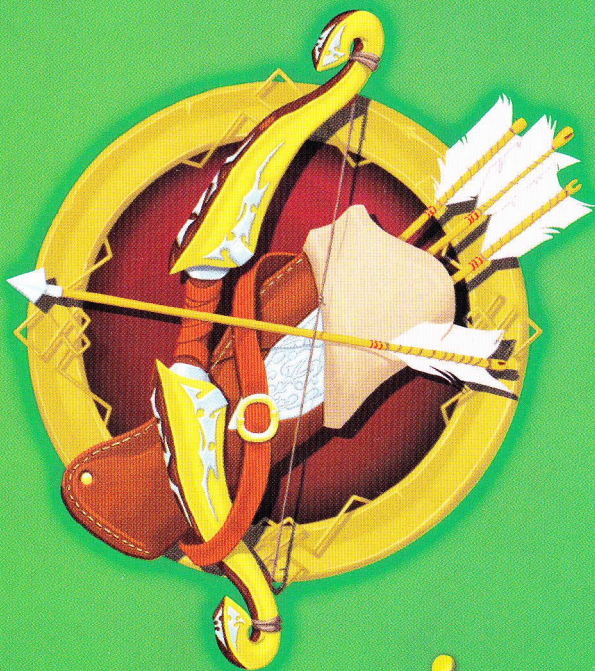

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

michael morpurgo

Proscrisul

povestea lui Robin Hood

nemi

michael morpurgo
Proscrisul
povestea lui Robin Hood

Traducere din limba engleză

ALEXANDRA FLORESCU

nemi

CUPRINS

CAPITOLUL 1 – CEA MAI LUNGĂ NOAPTE	5
CAPITOLUL 2 – CERBUL REGELUI.....	12
CAPITOLUL 3 – PROSCRISUL	23
CAPITOLUL 4 – O LOVITURĂ PENTRU LIBERTATE ...	35
CAPITOLUL 5 – MORT SAU VIU	46
CAPITOLUL 6 – TUCK, MUCH ȘI MICUȚUL JOHN.....	57
CAPITOLUL 7 – SĂGEATA CU VÂRFUL DE ARGINT..	76
CAPITOLUL 8 – RĂZBUNAREA ȘERIFULUI.....	95
CAPITOLUL 9 – RICHARD INIMĂ-DE-LEU.....	114
CAPITOLUL 10 – DULCEA RĂZBUNARE.....	131
CAPITOLUL 11 – MĂTRĂGUNA.....	144

CAPITOLUL 1

CEA MAI LUNGĂ NOAPTE

Nu mai fusese niciodată o astfel de furtună. Vântul vuia dinspre apus și era o noapte de început de octombrie. Nimeni nu se aștepta la o vreme ca asta, cu atât mai puțin meteorologii. Pământul, deja mustind de apa strânsă după o săptămână de ploaie, nu mai putea să țină copacii. Și ei fuseseră luați pe nepregătite. M-am uitat afară toată seara, cu nasul lipit de geamul de la dormitor. Cu coroanele lor îngreunate de frunze, copacii păreau niște catarge prinse într-un uragan pe mare. Se legănau și nu se mai puteau îndrepta. Crengi imense se rupeau ca niște rămurele. Rădăcinile groase erau smulse din pământ, iar stejarii și fagii înalți erau trântiți la pământ. Bunica mă tot chema jos, dar eu nu voiam să plec de la geam. Copacii pe care-i iubeam

Respect erau distruși în fața ochilor mei, dar nu mă puteam abține să nu privesc totul cu o oarecare plăcere perversă. Până la urmă, bunica a urcat să mă ia.

Cel mai sigur loc, mi-a spus ea, este sub scări. Acolo se ascuseseră și-n timpul războiului când cădeau bombe. Și acum, ca și atunci, se tăia curentul. Nici telefoanele nu mai mergeau. Eram pe cont propriu și nimeni nu ne putea ajuta. Cămara de sub scări era plină de măhuri, aspiratoare și rachete de tenis vechi, toate pline de pânze de păianjen. Ne-am înghesuit unul într-altul, ne-am acoperit cu păturile vechi și ne-am uitat la pâlpăitul lumânării.

– Avem destule lumânări și mult ceai fierbinte, mi-a zis ea, atingând termosul de lângă noi. O să fim bine. Acum încearcă să dormi!

Dar avea să fie o noapte fără somn și cea mai lungă din viața mea. Furtuna a cuprins casa, zdrăngănind ușile și spărgând ferestrele, scuturând totul din temelii. Curând, și eu, și ea am încetat să o mai facem pe vitejii. Ne țineam în brațe, în timp ce bestia de afară răgea și urla, făcând tot ce se putea ca să distrugă casa, și pe noi odată cu ea. Mă gândeam că cel puțin copacul meu va fi în siguranță. Era cel mai mare din pădure. Cinci adulți ținându-se de mâini abia puteau să-i cuprindă trunchiul masiv. Gândul

ăsta îmi aducea o oarecare liniște în noaptea asta atât de lungă.

Dimineața, după ce bestia s-a retras, am îndrăznit în sfârșit să ieșim afară. De la fereastra bucătăriei, din care rămăseseră doar cioburile căzute în chiuvetă, am văzut scena devastării totale. Pajiștea era acoperită de crengi și de țigle de pe acoperiș, iar șopronul fusese luat pe sus și zdrobit de perete. Bunica s-a așezat încet la masă și și-a sprijinit capul în palme pentru câteva momente. Când și-a ridicat privirea am văzut că încerca să zâmbească printre lacrimi.

– Ce-ai zice să luăm micul dejun? m-a întrebat ea.

– Copacul meu, i-am zis. Mai întâi trebuie să-mi văd copacul!

Nu era deloc mulțumită că plec, dar nu avea cum să mă oprească.

– Dacă trebuie, mergi, dar să nu stai mult și ai grijă la crengile care cad! Încă mai suflă vântul pe acolo.

Așa că am plecat, croindu-mi drumul peste gazon, apoi prin poarta zdrobită, până în pădurea din spatele casei. Îmi petrecusem toți cei doisprezece ani mai mult prin locurile astea. Aproape nimeni nu venea pe aici – preferau iarba tunsă și terenurile de fotbal de la Rec. În plus, mie-mi plăcea să fiu singur. Aici erau refugiul și paradisul meu personal. Dar pe măsură ce înaintam,

vedeam în jurul meu un peisaj distrus. Copacii căzuți ca niște soldați la datorie, tăiați și aliniați pe pământ. Câțiva rămăseseră în picioare, dar asta doar fiindcă se sprijineau de alți copaci.

O căprioară bea apă de la izvor. Ar fi trebuit s-o ia la fugă, speriată de apropierea mea. În schimb, ea s-a uitat aproape întâmplător spre mine, m-a evaluat câteva secunde, apoi a luat-o la goană, privind tulburată în urmă. O veveriță stătea la numai câțiva metri de mine, toată udă și tremurând. Am sărit peste râul umflat, pe unde era cel mai îngust, și am început să urc dealul pe partea cealaltă, sperând fără niciun temei că atunci când voi ajunge în vârf mă voi uita în jos și voi vedea copacul meu tot în picioare. Mă gândeam că a supraviețuit printr-un miracol dezastrului. Dar, uitându-mă în jurul meu, îmi dădeam seama că nici mărimea lui, nici vârsta înaintată, nici forța lui uriașă nu l-ar fi putut salva în noaptea trecută. Părea că cei mai firavi și tineri copaci le-au supraviețuit celor mai bătrâni. Și când am ajuns, în sfârșit, în vârful dealului acela blestemat și m-am oprit acolo pe creastă, mi-am văzut copacul căzut pe-o parte ca un gigant răpus, cu rădăcinile sale imense smulse din pământ.

– Nu! Nu! am strigat și un cârd de ciori și-a luat zborul dintre crengile lui rupte, urmând direcția vântului.

Un copac care de-abia a murit se simte la fel ca unul viu. Mi-am pus brațele în jurul lui și mi-am lipit obrazul de crusta lui ridată. Mi-am plimbat mâinile de-a lungul trunchiului său și m-am culcușit printre ramurile unde mă ascunsesem de atâtea ori și de unde mă uitam la bursuci cum se jucau odată cu lăsarea întunericului sau la vulpile care trăgeau de viermișori. De acolo de unde vedeam întreaga pădure și mă simțeam ca o pasăre printre celelalte.

Am coborât în craterul imens și m-am uitat în sus. Am simțit soarele în ceafă și m-au trecut fiorii. În acel moment, o bucată de pământ s-a desprins de pe rădăcini și s-a prăbușit la picioarele mele, fărâmițându-se. Era ceva prea solid și prea compact ca să fie doar pământ. M-am aplecat și l-am ridicat. Aveam dreptate. Am dat la o parte pământul încă agățat de el și l-am șters de haină. Era ascuțit ca un vârf de săgeată și părea să fie dintr-un fel de metal, poate chiar argint. L-am întors pe toate părțile și m-am uitat cu atenție. Era într-adevăr un vârf de săgeată.

M-am așezat pe o piatră, undeva la jumătatea craterului. Trebuia să-l studiez, să fiu sigur că era ceea ce credeam. Nu avea cum să fie altceva! Deodată am strănutat foarte puternic și l-am scăpat. Când m-am aplecat să-l ridic, am văzut ceva ieșind din pământ,

ca o rădăcină ruptă, dar prea subțire ca să fie chiar asta. L-am tras și a ieșit destul de ușor. Era un corn, poate un corn de bivol, înnegrit de vreme și imens. L-am scuturat de pământ și am văzut că era gol până sus. M-am uitat în jur după altele la fel, neștiind la ce să mă aștept, sperând doar să mai găsesc ceva. Atunci am observat undeva pe jos, la doar câțiva pași de mine, ceva de forma unui craniu, iar puțin mai jos, un fel de coaste, apoi ceea ce arăta fără îndoială ca un picior. Am ezitat, temându-mă de ce aveam să găsesc. Dacă era ce credeam eu, poate că nu trebuia deranjat. Dar voiam să știu! Am dat pământul la o parte. Acum se vedeau două picioare și ceva care semăna cu un băț lung și îndoit. L-am tras spre mine, l-am șters și l-am așezat pe jos lângă cornul de bivol. Am săpat mai adânc cu degetele. Craniul, dacă asta era, era cu fața în jos, nu spre mine. Nu voiam să pun mâna pe el, dar trebuia să știu! Dacă avea găuri pentru ochi, atunci era clar. Am băgat mâna mai jos și l-am ridicat. Când am făcut asta, pământul a căzut de pe el și ochii s-au uitat goi la mine.

M-am înfiorat și l-am scăpat imediat. S-a rostogolit departe de mine până la fundul craterului, cu ochii încă holbându-se acuzator. Dintr-odată mi s-au înmuiat picioarele și m-am dus să mă așez pe piatră. Mă gândeam

RÎntruna la mormântul pe care îl tulburasem. Știam că îl pângărisem, că ar fi trebuit să-l las în pace!

Am mai leșinat și-n alte dăți, întotdeauna înainte de micul dejun. Simțeam că asta urma să se întâmple și acum, așa că am strâns cu putere vârful de săgeată, până când m-am tăiat, orice ca să nu-mi mai simt capul vâjâind. Am încercat să mă gândesc numai la durere, până când nu am mai simțit nimic. Am văzut ciorile deasupra mea, agitate de vânt, și am sperat să nu mă ia drept o oaie moartă și să-mi scoată ochii. Pluteau deasupra mea ca niște nori care scuturau frunze, frunze negre care dădeau din aripi, croncăneau și acopereau soarele, până când lumea aia întunecată m-a cuprins și m-a luat cu ea.